

Рим утврђује виђење — број седамнаест

Завршно решетање 144.000: пророчки испит иконе звери

Jeff Pippenger

2024-09-24

Они који су позвани да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде сада се налазе у свом завршном процесу просејавања, а тај процес јесте процес испитивања који се заснива на образовању иконе звери. Процес испитивања започиње са домом Божјим, јер суд увек почиње од дома Божјег, а потом се и Божје друго стадо суочава са истоветним процесом испитивања. Можда је најзначајнија и најважнија пророчка одлика у образовању иконе звери то што се она јавља два пута: најпре у Сједињеним Америчким Државама, а затим у остатку света. Пророчки, то значи да је икона звери у свету коначна манифестација иконе звери, и стога је свако предобличење иконе звери које је претходило икони звери у свету било једноставно сенка која је предсказивала суштину.

Суд је започео у дому Божјем 11. септембра 2001. године. Тај датум био је предсликан 11. августом 1840. године, када је анђео из Откривења десет сишао с малом књигом отвореном у својој руци. Када је анђео из десете главе сишао, објавио је да је суд над протестантизмом тада већ био у току. Кога Бог суди, тога најпре упозорава, а потврда Милерове методологије у одређивању времена дала је додатну тежину његовим прорачунима о суду Другог доласка. Испитивање протестаната било је у току од 11. августа 1840. године, и до 1844. године протестанти су постали кћери Рима. Период од 1840. до 1844. године представља тип периода од 11. септембра 2001. године до ускоро долазећег недељног закона.

Та два периода су такође била представљена од Исусовог крштења, када је Свети Дух сишао, па све до крста. Та три периода су сви били предображени у сто двадесет година које су биле одређене предпотопном свету, водећи ка потопу. Увек постоји вест упозорења која поистовећује суд те одређене историје. Постоје свете историје које се такође односе на овај одређени период у последњим данима.

Ноје је проповедао сто и двадесет година, а затим је дошао суд потопа. Христос је проповедао хиљаду двеста и шездесет дана, а затим је дошао суд крста. Порука опомене Јована Крститеља била је оснажена приликом Христовог крштења, а потом је Исус био одведен у пустињу на четрдесет дана. Тих четрдесет дана, и потом три кушања на крају тих четрдесет дана, уче да, када порука буде оснажена, као што је назначено силаском светог симбола, као што је Свети Дух на Његовом крштењу, и силаском оба анђела из Откривења, поглавља десет и осамнаест, процес испитивања је у току. Када божански симбол сиђе, судска порука која се објављује онима који су тада предмет суда бива оснажена, а одређена група којој се суди тада се налази у посебном раздобљу које се завршава тек закључењем њиховог времена милости.

Линија Исуса указује на два раздобља сведочења. Прво је било Његово лично сведочење током хиљаду двеста шездесет дана, а затим Његово сведочење у присуству Својих ученика током још хиљаду двеста шездесет дана, све до Стефановог каменовања.

„Тада, рече анђео, ‘Он ће утврдити завет с многима за једну седмицу [седам година].’ Током седам година након што је Спаситељ ступио у Своју службу, јеванђеље је требало да буде проповедано нарочито Јеврејима; три и по године од самога Христа, а потом од апостола. ‘А усред седмице укинуће жртву и принос.’ Данило 9:27. У пролеће 31. године по Хр., Христос, истинска жртва, био је принет на Голготи. Тада се храмовна завеса раздра на двоје, показујући да су светост и значај жртвене службе ишчезли. Дошло је време да земаљска жртва и принос престану.“

„Једна седмица — седам година — завршила се 34. године по Хр. Тада су Јевреји каменовањем Стефана коначно запечатали своје одбацивање јеванђеља; ученици, који су услед прогонства били расејани, „прођоше свуда и проповедаху реч“ (Дела 8:4); а убрзо потом Савле, прогонитељ, обратио се и постао Павле, апостол незнабожаца.“ *The Desire of Ages*, 233.

Линија Ноја, Христа, милерита и сто четрдесет и четири хиљаде — све оне пружају сведочанство о једном временском раздобљу у коме се одређена циљна група испитује посредством поруке опомене. Оснажење те поруке означава почетак раздобља испитивања, које се затим завршава окончањем времена милости те циљне групе. У пророчкој линији Исуса препознају се два раздобља сведочења. Та два раздобља сведочења представљају праслику двеју порука опомене које су представљене анђелом који је сишао 11. септембра 2001. године, испунивши Откривење 18:1–3, а за којим је потом уследио други глас из четвртог стиха па надаље осамнаестог поглавља.

„Тако се у последњем делу упозорења свету упућују два различита позива црквама. Порука другог анђела гласи: ‘Паде, паде Вавилон, град велики, јер вином гнева блуда својега напоји све народе.’ А у силном покличу поруке трећег анђела чује се глас с неба који говори: ‘Изиђите из ње, народе мој.’“ *Review and Herald*, December 6, 1892.

Први период јесте суд који почиње од дома Божјег, а затим, при недуго долазећем закону о недељи, други период суда отпочиње упозорењем да се изађе из Вавилона. Христова линија од Његовог крштења до крста представља период од 11. септембра 2001. до закона о недељи у Сједињеним Државама, а период од закона о недељи у Сједињеним Државама до тачке у којој је сваки народ приморан да прихвати недељу као Глобални дан богослужења јесте период који се завршава када се и сам последњи народ покори.

Овај период започиње доношењем закона о недељи у Сједињеним Државама, а завршава се када се последњи народ поклони папској власти. Почетак другог периода означава крај првог периода, и оба имају законе о недељи који су претходно били типолошки приказани у сведочанству Рима. Први закон о недељи, 321. године, био је успостављен ауторитетом паганског Рима. Закон о недељи који је био успостављен ауторитетом папске цркве представљен је годином 538. Закон о недељи у Сједињеним Државама јесте 321, а закон о

недељи наметнут последњем народу јесте 538. Закон о недељи у Сједињеним Државама означава долазак поруке опомене која се потом објављује заставом сачињеном од прогнанника Израилевих.

Тај путоказ је 321. година, и он означава почетак раздобља кушања сваког народа по питању недеље. То раздобље се завршава када последњи народ приклони главу Риму, а тај догађај био је предображен путоказом 538. године. Раздобље од 321. до 538. године било је предображено раздобљем од крста до каменовања Стефана. Док су Стефана каменовали, видео је Христа како стоји у небеској светињи, предображавајући тренутак када Михаило устаје по окончању времена људске милости.

11. септембар 2001. године означава долазак упозорења из прва три стиха осамнаесте главе, и био је обележен предсказањем које је изнела пророчица Елен Вајт, која је рекла да ће, када велики њујоршки облакодери буду оборени Божјим додиром, бити испуњена управо та три стиха. То је такође било обележено Патриотским актом, који је био знак за оне који су били вољни да виде: да је начело енглеског права, које тврди да је човек невин док му се не докаже кривица, било одбачено ради римског права, које тврди да је човек крив док му се не докаже невиност.

Патриотски акт означио је почетак суда над лаодикијским адвентизмом седмога дана. Тај период се завршава недељним законом у Сједињеним Државама. Они лаодикијски адвентисти седмога дана који успешно прођу кроз тај период решетања, потом ће објавити поруку упозорења из четвртог стиха осамнаесте главе, која се завршава последњим народом који се поклати Риму. Тај период почиње недељним законом у Сједињеним Државама и завршава се последњим недељним законом.

Ако погрешно разумемо чињеницу да постоје две иконе звери које су утврђене на основу више од два сведока, тада ћемо погрешно разумети дело представљено у прва три стиха осамнаесте главе Откривења, које је започело 2001. године, као и дело које почиње у четвртој стиху осамнаесте главе.

Када применимо непосредствено поистовећење сестре Вајт силаска анђела из Откривења осамнаест у 1888. години, и њено постављање истог анђела у будуће време, налазимо да 1888. година представља тип 2001. године. Анђео из Откривења, који обасјава земљу својом славом, сишао је на састанцима у Минеаполису 1888. године, и то је поново учинио када су се велике зграде Њујорка срушиле.

Период од Христовог крштења до крста, и период од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844, као и период од сто двадесет година Нојевог времена, пружају три сведока о једном раздобљу суда. Година 1888. пружа сведочанство о испољавању побуне које је забележено на скуповима у Минеаполису, а Ноје указује на уклањање Светога Духа од оних који су одбацили поруку. Побуна претпотопних људи, као и побуна црквених вођа 1888. године, обе су усклађене са историјом Кореја, Датана и Авирона у Мојсијевој историји, за коју је анђео казао сестри Вајт да се понавља у Минеаполису.

Од Патриотског закона до недељног закона у Сједињеним Државама простира се период испитивања за лаодикијски адвентизам седмога дана. Побуна против поруке опомене која објављује њихов суд означава уклањање Светога Духа и, стога, изливање силне заблуде на зле луде девојке те историје. Тежиште побуне јесте изабрани весник, представљен Нојем, Мојсијем, старешинама Џоунсом и Вагонером, и, наравно, сестром Вајт. Побуна против поруке опомене и весника те историје заснива се на „уљу“ у историји приче о десет девојака.

Они који износе вест упозорења, чине то зато што имају „уље“, које је такође вест упозорења. Стога, разлика између те две класе настаје правилном применом правила пророчког тумачења која су усвојили припадници покрета првог и другог анђела, представљених као Милерова правила тумачења, као и правила пророчког тумачења која је усвојио покрет трећег анђела.

Проба која је представљена као „образовање лика звери“, стога мора бити проба у вези с тим како се лик звери образује у Божјој пророчној Речи.

Од Закона о патриотизму из 2001. године, који је био предображен Блеровим законом 1888. године, који је био предображен Декларацијом независности 1776. године, која је била предображена Христовим крштењем, које је предображавало 11. август 1840. године, све потврђује истину да испитни процес суда започиње оснаженом вешћу упозорења која се мора узети из руке анђела, а потом појести.

Пророчко учење које поистовећује Сједињене Америчке Државе са разбојницима твога народа уноси забуну у неколико тачака својом логиком, а те тачке су често најнепосреднији доказни текстови за утврђивање елемената обликовања иконе звери. Један начин да се прикаже чињеница да је овај испит пророчке природе јесте да се употребе основна правила пророштва како би се показала истина која се може разумети једино ако прихватите Рим као симбол представљен разбојницима твога народа.

Ова илустрација је преузета из пет линија историје унутар адвентизма, у којима је настала расправа о Риму као симболу. Ми се сада налазимо у последњој, односно шестој од тих спорних историја, а садашња расправа је истоветна расправи представљеној на карти из 1843. године.

Лако је уочити ову истину ако правилно примените пророчка правила. Једно пророчко правило које треба применити јесте да симболи имају више од једног значења, а значење које употребљавају у неком одломку треба утврдити на основу самог одломка. Сиријски цар, Антиох III Велики, испунио је битку из десетог стиха једанаестог поглавља Данила, и испунио је битку код Рафије у стиховима једанаест и дванаест, и испунио је битку код Панијума у петнаестом стиху. Милеритска полемика представљена на карти из 1843. године била је у томе што је лажно протестантско гледиште поистовећивало „разбојнике“ са Антиохом Епифаном, док је истовремено заступало истину да су „разбојници“ симбол Рима.

Стихови од десетог до петнаестог најпре су се испунили у историји Антиоха III Великог, тако да ти стихови, као и потоње историјско понављање тих стихова, пружају два сведока за испуњење тих стихова у последњим данима, јер су сви пророци говорили непосредније о последњим данима него о данима у којима су живели.

Уз то установљено правило у погледу тога на шта треба применити сведочанство једног пророка, имамо и сестру Вајт, која је непосредно забележила да ће се „много од историје која се одиграла у испуњењу овог пророчанства [Данило, једанаеста глава] поновити“. Антиох III Велики представља Сједињене Државе као заступничку војску папског Рима. Протестанти су тврдили да су разбојници представљали другог Антиоха, док су милерити знали да је то био Рим. Тренутно једна страна поистовећује Сједињене Државе са разбојницима, а друга страна се држи темељне истине.

Ако правило које утврђује да симболи имају више од једног значења, и да значење треба заснивати на контексту у којем су употребљени, онда поистовећивање Сједињених Држава са разбојницима одговара протестантском поистовећивању Антиоха са разбојницима, али сада је Антиох симбол Сједињених Држава у последњим данима.

Контекст овог одломка непосредно се бави питањем која сила се узвисује да би утврдила виђење, те је, стога, оправдано ставити нагласак на ту чињеницу. То је оправдано на основу многих сведочанстава, јер друге историјске линије расправе око Рима као симбола указују на исту чињеницу. Та чињеница је да они који су на погрешној страни тог питања неизоставно поистовећују Сједињене Државе са местом Рима. Али ако нисте вољни да прихватите да симболи имају више од једног значења, или ако верујете да је тако, али нисте довољно увежбани да бисте имали потпуно поверење у то правило, тада ће вам бити готово немогуће да пратите логику која ће сада бити примењена.

Свака сила са два рога представља Сједињене Државе у последњим данима. Француска је двострука сила представљена Содомом и Египтом. Ислам такође предочава Сједињене Државе, јер су Сједињене Државе лажни пророк у односу према папској власти, која је Језавеља. Сједињене Државе су Саломеја у потчињености Иродијади. Валам је такође симбол лажног пророка, премда је његова прича сложенија него што би се могло свести само на то да је био лажни пророк.

Валаамова пророчанства, која су забележена након што је три пута благословио Израил, повезана су са исламом на различите начине. Магарац је симбол ислама, и не можете изоставити магарца који говори из приче о Валааму. Мудраци с истока који су дошли да се поклоне детету Исусу били су вођени Валаамовим пророчанствима. Ислам из три тешке невоље из девете главе Откривења представља лажног пророка Мухамеда.

Ако разумете да симболи имају више од једног значења, онда ћете без сумње такође разумети да су многе истине толико важне да су представљене разноврсним симболима. Симбол који успоставља визију јесте симбол Рима, и стога је очигледно да би Рим био главна тема у целокупном библијском пророчанству. Један класичан и добро утврђен симбол Рима јесте цар севера у једанаестом поглављу књиге пророка Данила. Цар севера

који долази своме крају, а нико му не помаже, јесте папска сила, Римска црква, римски папа, човек греха.

У полемици Урије Смита тврдило се да је цар са севера у тридесет шестом стиху била Француска, а цар са севера у четрдесетом стиху Турска. И Француска и Турска јесу симболи Сједињених Држава у различитим контекстима, али као и код протестаната, и као што је то данас, у Смитовој полемици он је одбацио истину да је цар са севера симбол Модерног Рима, и тврдио да је симбол Рима представљен симболом Сједињених Држава у нацији Француске, и опет да је симбол Рима био симбол Сједињених Држава онако како је представљен у нацији Турске.

Контекст сада садржи три линије: милеритску историју, историју Урије Смита и овде и сада. У свакој од тих илустрација постоји спор око симбола Рима, који се погрешно примењује услед погрешног разумевања Рима као симбола Сједињених Држава.

Ток расправе о „свакодневној“ у књизи пророка Данила подржава управо исти нагласак о супротстављању истини у вези са симболом Рима, премда у овој историји постоје неке важне нијансе.

Логика пророчког модела Ураје Смита навела је његове следбенике да погрешно примене шесто зло из шеснаесте главе Откривења. Основни проблем у Смитовој примени шеснаесте главе, осим његовог настојања да све примени дословно, у раздобљу када све треба применити духовно, била је његова неспособност да сагледа посебну структуру троструког савеза аждаје, звери и лажног пророка. Замењујући право значење симбола значењима приватног тумачења, Смитова логика искључује могућност да се препозна како се троструки савез образује, а начин на који се он образује јесте „велики испит за Божји народ по којем ће бити одређено њихово вечно спасење.“

Погрешна примена симбола Рима представља Сотонин покушај да спречи Божји народ последњих дана да сагледа не само савремени Рим, него и начин на који је савремени Рим обликован. Неопходност препознавања пророчких обележја повезаних са удруживањем Уједињених нација, папске власти и Сједињених Држава носи вечне последице.

У књизи пророка Данила постоји посебан испит који наглашава важност препознавања односа између ове три силе, а у књизи Откривења постоји још један посебан испит који наглашава ове истоветне тачке. „Свакодневна“ у књизи пророка Данила Вилијам Милер је, проучавајући 2. Солуњанима, разумео као пагански Рим. Милер је из описа пророчког односа између паганског Рима и папског Рима у 2. Солуњанима разумео да је реч „свакодневна“ симбол паганског Рима, те да је, према томе, гадост пустоши папски Рим.

Међутим, оно што овде нарочито истичемо јесте да је у 2. Солуњанима однос између паганског Рима и папског Рима постављен у такав контекст који учи да, када и уколико не разумете однос те две силе, примате силну заблуду и бивате изгубљени за вечност.

Ово је исто упозорење о шестом злу, где се не појављују само аждаја, која је у 2. Солуњанима била пагански Рим, и звер, која је у том одломку била „човек греха“, него се у

шеснаестој глави јавља и лажни пророк. Овај одломак наглашава важност препознавања односа сила које сачињавају троструки савез модерног Рима, који је уједно и модерни Вавилон.

Спор око „свакодневне“ односи се на исту ону последњоданску распру, али проширује одређење те распре додавањем важности разумевања односа између три силе које сачињавају Модерни Рим. Одбити да се сагледа ова истина значи за своју награду обезбедити себи снажну заблуду.

У садашњој расправи, они који Сједињене Државе поистовећују са разбојницима изгледа да нису у стању чак ни да пристану на разумевање зашто би било важно то што су Сједињене Државе више пута представљене као потчињене папској власти, а не као сама папска власт. Основни здрав разум препознаје да се сила која управља односом у политици, историји, браку и библијском пророчанству сматра главом, а глава је оно што се уздиже да утврди виђење, а затим пада.

Логика која поистовећује Сједињене Државе са разбојницима није у стању да примени историју која је била представљена, а потом и испуњена, од 321. до 538. године. Символ Сједињених Држава мора отпасти пре него што би се открио „човек греха“. „Човек греха“ поново бива откривен у последњим данима, и пре него што се то догоди, Сједињене Државе најпре морају отпасти.

Zakon o nedelji u Sjedinjenim Državama ne poistovećuje Sjedinjene Države sa Savremenim Rimom, već označava da je nastupila nacionalna propast i da su Sjedinjene Države potpuno odvojene od pravednosti. Savremeni Rim koji se otkriva kada Sjedinjene Države otpadnu prilikom donošenja zakona o nedelji jeste papska sila, koja je tada i tu upravo pokorila svog saveznika, lažnog proroka.

„Свагдашња служба“ у књизи пророка Данила и њен однос према поруци Вилијама Милера, као и значај чињенице да је Милерово разумевање проистекло из друге главе Друге посланице Солунјанима, те упозорење да чувате своје хаљине у шестом злу, све то указује на поједине елементе из тих спорова који се односе на садашња питања.

Упозорење из друге главе 2. Солунјанима за последње дане односи се на једну групу која Сједињене Државе поистовећује са симболом, али одбија да буде вођена светлошћу која се бави односом Сједињених Држава према папском Риму. Чинећи то, они ће увидети однос не само папског Рима и Сједињених Држава, него и Уједињених нација, змајске силе из шеснаесте главе Откривења.

Као и код Урије Смита, А. Г. Данијелса и В. В. Прескота, за које је сестра Вајт указала да нису у стању да расуђују од узрока ка последици, тако је и са онима који одбијају да буду вођени упутством Божје пророчке Речи у њеном разлагању односа ова трију сила у последњим данима.

Као и прве, садашње и контроверзе у вези са Уријом Смитом, контроверза о односу три силе, како су представљене у 2. Солунјанима и у шестом злу, испољава приватно тумачење

које упућује на Сједињене Државе, али одбија да види извесне пророчке одлике Сједињених Држава које би разоткриле њихово погрешно схватање и, можда, довеле их к светлости.

После 11. септембра 2001. године појавила се расправа о четири инсекта из књиге пророка Јоила. Истина је да су ти инсекти представљали прогресивно духовно опадање Лаодикијске Цркве адвентиста седмог дана, увођењем католичке и отпадничке протестантске теологије. Опет, исправна примена четири инсекта јесте Рим, али приватно тумачење је тврдило да је то ислам, који је симбол лажног пророка, и стога симбол Сједињених Држава. Ред по ред, расправе из адвентистичке историје којима смо се управо позабавили, све говоре о истој истини.

Погрешна страна, на основу четири сведока, поистовећује разбојнике са Сједињеним Америчким Државама, а на основу два сведока погрешно је разумевање погрешне стране о Сједињеним Америчким Државама као симболу. Божји кандидати последњих дана да буду међу сто четрдесет и четири хиљаде сада се налазе на пророчком испиту. То није испит који се полаже једноставним давањем свога гласа за ову или ону страну. То је испит којим се може исправно проћи једино ако се пророчка правила тачно примене. Да би Лав из племена Јудина пробудио Свој народ последњих дана за чињеницу да не проучава довољно дубоко, допустио је да буду уведене јереси.

Чињеница да је унутар овог покрета настала јерес показује да је наша лична способност у погледу правила пророчног тумачења слабија него што би требало да буде. Рим успоставља виђење, а виђење последњих дана јесте коначно уздизање и пад цара севера. Тај „цар“ је такође „човек греха“, а „човек греха“ је „тајна безакоња“, и „тај безаконик“. Он је антихрист, он је симболички представљен као „насилници из твога народа“, и он је „глава“ Модерног Рима.

„Они који се збуне у свом разумевању Речи, који не успеју да сагледају значење антихриста, сигурно ће себе поставити на страну антихриста. Сада није време да се прилагођавамо свету. Данило стоји у свом делу и на свом месту. Пророштва Данила и Јована треба разумети. Она међусобно тумаче једно друго. Она свету дају истине које свако треба да разуме. Ова пророштва треба да буду сведочанство у свету. Својим испуњењем у овим последњим данима, сама ће себе објаснити.“ Kress Collection, 105.